

tigst at dele Definitionen af Begrebet „Udvandringsagent“ i to Dele, saaledes at det først og fremmest fastsættes, at en Udvandringsagent er den, der paatager sig at befordre *Udvandrere*, og dernæst, jfr. Paragrafens Stk. 2, at enhver, der paatager sig oversøisk Befordring af *Andre Passagerer*, ogsaa skal anses for Udvandringsagent.

Da Udtrykket „oversøisk Befordring“ efter sædvanlig Sprogbrug kun kan anvendes paa Befordring til fremmed Verdensdel, har man i Modsætning til de tidligere Lovforslag anset det for ufornødent i Definitionen at medtage Ordene: „til fremmed Verdensdel“.

ad § 3.

I det i Rigsdagssamlingen 1928—29 fremsatte Lovforslag var der som Stk. 2 i den hertil svarende Paragraf (§ 2) optaget en Bestemmelse, hvorefter der, indenfor et Tidsrum af 10 Aar efter Lovens Ikrafttræden, kun skulde kunne meddeles nye Tilladelser til at være Udvandringsagent, for saa vidt Indenrigsministeren skønnede, „at en tidssvarende Udvikling af den direkte oversøiske Passagerbefordring her fra Landet derved paa betydningsfuld Maade fremmedes“. Efter Udløbet af de 10 Aar skulde derefter ethvert her i Landet hjemmehørende Rederi være berettiget til at erholde Tilladelse til direkte oversøisk Befordring af Passagerer.

Medens Ministeriet anser det for rimeligt, at der gives de danske Selskaber, som for Tiden har Tilladelse til direkte oversøisk Passagerbefordring her fra Landet — særlig Det forenede Dampskibsselskab, der har udført et Pionérarbejde i denne Henseende — en vis Beskyttelse imod Konkurrence indenfor et kortere Tidsrum, finder man det derimod mindre stemmende med de internationalt almindeligt fulgte Regler, om der ved 10-Aarsfristens Udløb skulde gives her hjemmehørende Rederier en Præferencestilling med Hensyn til at opnaa Adgang til at befordre Passagerer oversøisk.

Man har derfor indskrænket sig til at foreslaa, at Adgangen til at meddele Tilladelser som Udvandringsagent skal være begrænset indenfor et Tidsrum af 10 Aar efter Lovens Ikrafttræden.

Som Stk. 2 i Paragrafen har man optaget en til det tidligere Lovforslags § 33 i Realiteten svarende Bestemmelse om de nuværende Udvandringsagenters Adgang til under visse Vilkaar at faa fornyet deres Tilladelser ved Lovens Ikrafttræden. Denne Bestemmelse har formentlig sin naturlige Plads her.

ad § 4.

Paragrafen svarer til det tidligere Lovforslags § 3.

I dennes Stk. 3 var det fastsat, at Tilladelsen til at være Udvandringsagent *kunde* tilbagetages i det dér nævnte Tilfælde. Man har imidlertid fundet det rigtigere at fastsætte, at Tilladelsen *skal* tilbagetages i disse Tilfælde, idet det følger af hele Bevillingssystemet, at en meddelt Tilladelse altid *kan* tilbagetages, ogsaa udenfor de særlig nævnte Tilfælde, selv om dette formentlig i Almindelighed ikke vil eller bør finde Sted.

ad § 5.

Svarer til det tidligere Lovforslags § 4.

I Paragrafens 1. Linie har man i Overensstemmelse med et i Folketingsudvalget stillet foreløbigt Ændringsforslag efter Ordet „Ruter“ tilføjet Ordene: „til og i fremmed Verdensdel“, hvorved det nærmere præciseres, hvilke Oplysninger Ansøgningen skal indeholde i denne Henseende.

ad §§ 6—11.

Disse Paragrafer svarer til det tidligere Lovforslags §§ 5—10. Dog har man af systematiske Hensyn ombyttet det tidligere Lovforslags §§ 6 og 7 (det foreliggende Lovforslags §§ 7 og 8). Endvidere har man i § 6, Stk. 3, udeladt Ordene: „eller ved Overtrædelse af nærværende Lovs Forskrifter“, idet man finder det mindre naturligt, at Sikkerheden skal tjene til Dækning for Beløb, der paalægges Udvandringsagenten som en Straf.

ad § 12.

I Overensstemmelse med den tidligere Lovs Opbygning var det i den hertil svarende Paragraf — § 11 — fastsat, at Udvandringsagenten skulde oprette skriftlig Kontrakt „med enhver til Befordring antagen“, medmindre der var gjort Brug af den i Lovforslagets § 14, Stk. 2, indeholdte Adgang til at gøre Undtagelse fra denne Forpligtelse for bestemte Kategorier af Rejsende.

I Overensstemmelse med, hvad der er bemærket foran under § 1, foreslaas det nu, at Forpligtelsen til at oprette Kontrakt kun skal gælde i Forhold til de Personer, der i Overensstemmelse med den i § 1 indeholdte Definition maa anses for Udvandrere.

Dels af Kontrolhensyn, dels af statistiske Hensyn foreslaas det imidlertid i Paragrafens Stk. 2, at der for enhver anden til Befordring til fremmed Verdensdel modtaget Passager skal indgives Anmel-